

N:o 32.

Ank. till Riksd. Kansli den 17 Mars 1882, kl. 10 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts Proposition till Riksdagen, om beviljande af ökad statsbidrag till statens jernvägs- trafik pensionsinrättning.

(1:a U. A.)

Sedan Styrelsen för statens jernvägstrafik till Kongl. Maj:t öfverlemnade ett utaf särskilde komiterade uppgjort »förslag till reglering af finansiella villkor för en pensionsinrättning till förmån för tjänstepersonalen vid statens jernvägstrafik» och dervid afgifvit underdånigt utlåtande i fråga om bildandet af kassa för pensionering af nämnde tjänstepersonal, så medgaf, med bifall till hvad Kongl. Maj:t genom proposition i ämnet den 23 Februari 1872 föreslagit, Riksdagen enligt underdånig skrifvelse den 10 Maj samma år: att, såsom statsbidrag till en pensionsinrättning för tjänstepersonalen vid statens jernvägstrafik, upprättad i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det förslag, som legat till grund för och åtföljt den nådiga propositionen, årligen finge, räknadt från och med år 1872, af trafikmedlen afsättas ett belopp, som motsvarade en och en half procent af skilnaden emellan statens jernvägsstrafiks samtliga inkomster, å ena sidan, och utgifter för drift och underhåll, å den andra, hvilka belopp skulle nämnda inrättning tillgodogöras i enlighet med de föreskrifter, som af Kongl. Maj:t i reglemente för samma inrättning kunde varda fastställda; dock att, när berörda skilnad första gången uppginge till fem procent af den sammanräknade summa, som anläggningen af de trafikerade stambanorna, enligt Styrelsens för statens jernvägstrafik bokslut, kostat, den till förmån för pensionsinrättningen utgående årliga procent skulle ånyo

bestämmas efter hvad, på grund af då verkställda sannolikhetsberäkningar angående pensionsinrättningens ekonomiska framtid och öfriga på denna fråga inverkan omständigheter, kunde finnas skäligt.

För statens jernvägstrafiks pensionsinrättning utfärdades derefter den 6 September 1872 nådigt reglemente, hvilket, bland annat, innehåller:

i § 3. Delegates årsafgifter utgå med en viss, på grund af hans ålder vid inträdet i pensionsinrättningen en gång för alla bestämd, procent af honom tillkommande aflöning, så att till exempel den, som inträder före fylda 30 år, erlägger 1,5 proc. af aflöningen, den, som vid inträdet fyllt 30, men icke 32 » » 1,6 » » » » 40, » 42 » » 2,1 » » » » 50, » 52 » » 2,6 » » » » 58, » 60 » » 3,0 » » » » 60, » 3,1 » » »

och i § 7. Årliga beloppet af pension bestämmes, i mån af den pensionsberättigades tjensteår, till viss procent af den medelaflöning, som uppkommer, då medeltalet tages af de 5 sista årsafflöningar, i förhållande hvartill den pensionsberättigade, näst före erhållet afsked, erlagt årsafgifter till pensionsinrättningen, så att till exempel

för fulla 10 tjensteår	erhållas	20	procent af medelaflöningen,
» » 15 »	»	27,5	»
» » 20 »	»	35	»
» » 25 »	»	42,5	»
» » 30 »	»	50	»

Uti en till Riksdagen aflåten proposition af den 30 December 1881 (N:o 20) är nu omförmäldt, att direktionen för berörda pensionsinrättning i en till Kongl. Maj:t ingifven skrift af den 30 September 1879 anmält ej mindre, hurusom genom beslut vid lagtima möte i Juni 1876 pensionsinrättningens fullmäktige, bland hvilka den mening uttalats, att från delegarnes i inrättningen sida en ekonomisk ansträngning måste göras i ändamål att, under förutsättning af ett motsvarande förhöjdt statsbidrag, kunna öka den pensionsrätt, som ditintills varit för delegarne gällande, uppdragit åt direktionen att göra de utredningar, som för vinnande af det åsyftade målet vore nödiga, än äfven att, sedan det förslag i ämnet, som direktionen af sådan anledning uppgjort och framlagt, blifvit af pensionsinrättningens fullmäktige i hufvudsak godkänt, direktionen, enligt erhållet bemyndigande af fullmäktige, utarbetat ett förslag till förändrad lydelse af de §§ i reglementet för pensionsinrättningen af den 6 September 1872, hvilka hade afseende på den

ifrågaställda vidgade pensionsrätten, dervid direktionen i förslaget upptagit de egna bidragen till belopp, som, ökade med 1,7 procent af aflöningen, motsvarade från 4 till 6 procent af högsta pensionen, och den högsta pensionen till 80 procent af aflöningen i stället för allenast 50 procent enligt nu gällande reglemente, hvadan alltså förslaget innehöll, bland annat *uti* § 3, att de årsafgifter, som delegare borde till pensionsinrättningen erlægga, skulle utgöra exempelvis

om han inträdde före fyllda	30	år,	3,2	procent	af	aflöningen,
om han vid inträdet fyllt 30, men icke 32	»	3,3	»	»	»	»
» » 40,	»	42	»	3,8	»	»
» » 50,	»	52	»	4,3	»	»
» » 58,	»	60	»	4,7	»	»
» » 60,				4,8	»	»

samt i § 7,

att det årliga pensionsbeloppet skulle utgå, i mån af den pensionsberättigades tjänstear, med vissa procent af den årsaflöning, som uppkommer, då summan tages af de 12 sista månadsaflöningar, i förhållande hvar till den pensionsberättigade, näst före erhållet afsked, erlagt stadgade afgifter till pensionsinrättningen, så att, till exempel:

för fulla 10 tjänstear	erhöles	20	procent	af	nyssnämnda	årsaflöning,
» » 15	»	30	»	»	»	»
» » 20	»	40	»	»	»	»
» » 25	»	60	»	»	»	»
» » 30	»	80	»	»	»	»

Jemte närmare motiverande af de föreslagne ändringarne i nu gällande reglementes bestämmelser hade direktionen vidare redogjort för de olika former, hvarunder statens bidrag till den förbättrade pensioneringen skulle kunna lemnas, och dervid särskildt framhållit ett alternativ, hvarigenom en utväg bereddes att låta den sökta förmånligare pensionsordningen träda i kraft, utan att sådant i någon anmärkningsvärdare grad tyngde på den närmaste framtiden, men statsbidraget fördelades så, att detsamma växte i mån af statsbaneaffärens fortgående konsolidering.

En sådan utväg vore, att statsmakterna, under förutsättning, att delgarne ökade sina bidrag på sätt föreslaget vore, lemnade det ökade understödet i form af fyllnadsbidrag till de efter hand uppkommande pensionerna, med bibehållande för öfrigt af den nu gällande grunden för det löpande statsbidragets utbetalning. Till en sådan komplettering af pensionerna, utöfver hvad inrättningen med sina medel förmådde bestrida, erfordrades under det nu följande decenniet endast ringa belopp, emedan ingen af de nuvarande delegarne före år 1886 uppfyllt villkoren för erhållande af full pension, d. v. s.

räknade tillsammans 95 lefnads- och tjänsteår och deraf minst 30 tjänsteår, och de personer, som det året kunde komma i fråga att på grund af tjänste- och lefnadsåldern afgå med pension, vore för närvarande endast 8 med en sammanräknad aflöning af, inbegripet inqvarteringen, 15,664 kronor, och skulle, i fall bland de då qvarlevande samtliga begagnade sin rätt att erhålla pension, dessa pensioners sammanlagda belopp utgöra omkring 10,000 kronor. Alla andra, som dessförinnan afgingo med pension, vore sådana, som entledigades på grund af sjuklighet före den normala tjänstetidens utgång och derföre pensionerades med mindre andelar af aflöningen. Enligt beräkning vore det antagligt att, om det förnyade reglementet omedelbart trädde i kraft, de belopp, som skulle tillerkännas som pensioner åt för hvarje år tillkommande nya pensionärer, icke skulle öfverstiga: år 1880 kronor 6,000; år 1881 kronor 7,000; år 1882 kronor 8,000; år 1883 kronor 9,000; och under de tre följande åren respektive 10,000, 12,000 och 14,000 kronor. Af dessa pensioner borde inrättningen, utan att försämma sin ställning, kunna ansvara för omkring 70 procent, så att den på fyllnadsbidraget kommande delen utgjorde 30 procent.

På grund af hvad sålunda och i öfrigt anförts hade direktionen föreslagit:

att Kongl. Maj:t, med gillande af fullmäktiges för statens jernvägs- trafik pensionsinrättning underdåniga förslag om utsträckt pensionsrätt för personalen vid nämnda trafik, täcktes till näst sammanträdande Riksdag aflåta proposition om statsbidrag, att utgå af trafikmedlen, till den storlek, den utsträckta pensionsrätten fordrade och i den form, Kongl. Maj:t täcktes nådigst bestämma,

och att, om fullmäktiges framställning af Kongl. Maj:t och Riksdagen bifölles, direktionen för statens jernvägs- trafik pensionsinrättning finge till Kongl. Maj:t inkomma med underdånigt förslag till förnyadt reglemente för samma inrättning, hvarvid direktionen komme i tillfälle att framlägga förslag till ändringar i åtskilliga andra §§ af nu gällande reglemente än dem, som anginge ifrågavarande utsträckning af pensionsrätten, hvilka ändringar fullmäktige för sin del beslutat.

Öfver denna framställning hade Styrelsen för statens jernvägs- trafik den 29 September 1880 afgifvit infordradt utlåtande, deruti Styrelsen till en början förklarar, att, på sätt äfven af fullmäktige antydts, pensionerna vid statens jernvägs- trafik, sådana de för närvarande vore bestämda, icke uppgingo till så pass tillräckliga belopp, att Styrelsen kunde gå till väga utan all hänsyn, då fråga uppstode att för ålders skull afskeda en tjensteperson, hvilken, ehuru eljest oförvitlig, dock ej vore vid fullt den sinnesspänstighet och kroppskraft, man ansåge hans befattning fordra. Synnerligast ofördelaktigt stälde

sig detta förhållande i afseende å den personal, som tjänat redan från statens jernvägstrafiks första början, af hvilken personal ingen kunde ernå ens den nuvarande högsta pensionen, eller 50 procent af aflöningen, förr än år 1892, innan hvilken tid de flesta dock uppnått allt för hög ålder för att vidare kunna tjena, och sålunda sannolikt finge afgå med pension af omkring 40 procent af aflöningen.

Styrelsen ansåge alltså det vara för statens jernvägstrafik fördelaktigt, att pensionerna höjdes. Hvad graden af höjning vidkomme, äfvensom pensionsvilkoren i öfrigt, instämde Styrelsen till alla delar i det afgifna förslaget, och beträffande de olika former för statsbidragets utgående, för hvilka direktionen närmare redogjort, hade Styrelsen för sin del gifvit företräde åt den form, som innefattade, att ett belopp, motsvarande 30 procent af summan af de för året utfallande pensioner, skulle af trafikmedlen utgå, intilldess framdeles skeende utredningar gäfvade vid handen, att redan stadgadt statsbidrag, $1\frac{1}{2}$ procent af nettot, vore ensamt för sig tillräckligt att betäcka statens andel af bidrag till äfven nu ifrågasatta högre pensioner.

Af en utaf direktionen uppgjord och vid den Kongl. propositionen fogad jemförelsetabell framginge, att *fyllnadsbidraget* från statens sida under första året skulle utgöra omkring 1,800 kronor, under andra omkring 3,900 kronor, under tredje omkring 6,300 kronor o. s. v., samt under det tionde omkring 36,300 kronor, således under det året ännu icke hafva uppnått beloppet af delegarnes *fyllnadsbidrag*, hvilket, enligt hvad direktionens beräkningar utvisade, skulle uppgå till omkring 40,000 kronor årligen, från och med första året räknadt och allt framgent, äfven sedan statens fyllnadsbidrag hade upphört. Under det sjuttonde året, eller 1896, skulle statens fyllnadsbidrag nå sin höjd, och för det året uppgå till omkring 117,300 kronor, men derefter skulle detsamma hastigt sjunka samt under det tjugonde eller sista året utgöra endast omkring 3,920 kronor.

I Kongl. Maj:ts proposition är vidare anförddt, bland annat, att, ehuru de årliga bidrag af statsmedel, som i enlighet med 1872 års Riksdags beslut redan nu till pensionsinrättningens uppehållande utginge, ingalunda vore obetydliga, hade Kongl. Maj:t likväl, på grund af hvad i ärendet förekommit, funnit den gjorda framställningen om ytterligare tillskott för ändamålet desto hellre böra vinna afseende, som, på samma gång dymedelst och genom de förhöjda pensionsavgifter, som delegarne vore villige åtaga sig, en af behof

och billighet påkallad förbättring af pensionsrätten möjliggjordes, staten äfven genom denna pensionernas höjning tillskyndades fördelen, att tjenstemän vid trafikstaten, hvilka till följd af ålder eller minskade själs- och kroppskrafter icke längre vore fullt tjenlige för sina befattningar, kunde på pensionsstat öfverflyttas med mindre hänsyn till förekommande ömmande omständigheter, än hittills rimligtvis bort iakttagas, samt härtill komme, att det erforderliga tillskottet borde, om lämplig form därför valdes, blifva föga betungande för statsverket.

Kongl. Maj:t har derföre, i öfverensstämmelse med hvad Styrelsen för statens jernvägstrafik i sitt yttrande tillstyrkt, föreslagit Riksdagen att medgifva, att, under förutsättning och villkor, att delegarne i statens jernvägs- trafikis pensionsinrättning sjelfve bidroge med förhöjda årsavgifter till pensionsfonden, på sätt fullmäktiges och styrelsens för inrättningen ofvanomförmälda förslag innehölle, ett årligt fyllnadsbidrag till förhöjning af pensionerna från nämnde fond måtte af trafikmedlen, utöfver redan beviljadt statsbidrag af $1\frac{1}{2}$ procent af nettobehållningen å trafiken, tills vidare utgå med 30 procent af summan af de för hvarje år utfallande pensioner; under förbehåll, att detta fyllnadsbidrag skulle minskas eller alldeles upphöra, så snart framdeles skeende utredning gäfvade vid handen, att det redan beviljade och utgående statsbidraget till pensioneringens uppehållande vore tillräckligt att delvis eller fullständigt betäcka jemväl det nu ifrågasatta statens tillskott.

Då Kongl. Maj:t vid 1872 års riksdag gjorde framställning om statsbidrag till pensionering af tjenstepersonalen vid statens jernvägstrafik, framhölls hurusom, med undantag af verklig krigstjenst, näppeligen någon statens tjenst förorsakade så talrik och så tidig otjenstbarhet, som trafiktjensten vållade. Detta förhållande vore en följd dels af de icke sällan inträffande olycksfallen och dels af tjenstgöringens natur i öfrigt, hvilken, särdeles hvad anginge tågpersonalen, ofta föranledde till ett mycket tidigt försvagande af helsa och krafter. Trafiktjenstens beskaffenhet kräfdde en lifskraftig och hurtig personal, hvars uppmärksamhet under tjenstgöringen icke utan våda kunde ens för ett ögonblick slappas; och afseende å tjenstens fördel kunde derföre bjuda afskedande af personer äfven i andra fall än sådana, der verklig och fullständig otjenstbarhet vore för handen. Det funnes personer, hvilka, utan att gifva större anledningar till anmärkningar å deras sätt att sköta tjensten, dock till följd deraf, att de under en längre tjenstgöring blifvit uttröttade och deras krafter så att säga förbrukade, fullgjorde sina

tjensteäligganden utan tillbörlig spänstighet och lifaktighet. Derigenom förslappades uppmärksamhet och disciplin icke allenast hos dem sjelfva, utan, hvad värre vore, hos yngre och underlydande. Samtliga dessa förhållanden gjorde det både önskvärdt och behöfligt, att pensionsrätt inträdde mycket tidigare för trafikpersonalen, än i allmänhet för statens öfriga civila tjänstepersonal vore medgifvet.

Med beaktande af dessa förhållanden blef jemväl enligt grunderna för den pensionering, hvartill bidrag af trafikinkomsterna då af Riksdagen beviljades, bland annat stadgadt, att högsta pensionsbeloppet med 50 procent af de sista fem årens medelaflöning skulle tillfalla den, som efter 30 års tjenstetid i ordinarie anställning vid jernvägstrafiken uppnått sådan ålder, att hans lefnadsålder och tjensteår sammanräknade uppgingo till talet 95, hvarjemte redan den, som efter minst 10 tjensteår i ordinarie anställning vid statens jernvägstrafik blefve afskedad, emedan han antingen till följd af sjuklighet, icke ådragen genom tjensteutöfning, eller till följd af ålderdomssvaghet icke kunde sin befattning behörigen sköta, erhöll pension till 20 procent af medelaflöningen för de sista fem åren; varande för alla tjensteår mellan 10 och 30 i särskild tarif pensionsbeloppet mellan ofvannämnde två procenttal bestämdt efter tjenstetidens längd.

Uppenbart synes emellertid, att, för bibehållande af personalen vid statens jernvägstrafik på den ståndpunkt af duglighet och pålitlighet densamma hittills intagit, det ej endast är af nöden, att Styrelsen är i tillfälle att med pension afskeda tjenstepersoner, som, ehuru eljest oförvitliga, dock ej ega fullt den sinnesspänstighet och kroppskraft, som befattningarne anses kräfva, utan äfven är af synnerlig vigt, att pensionerna äro bestämda till sådana belopp, att Styrelsen och dess underordnade vid pröfningen af frågor om personers bibehållande vid sina befattningar eller afskedande må kunna, utan hänsyn till särskilda ömmande omständigheter, uteslutande fästa afseende vid tjenstens fordringar; och Utskottet har derföre icke tvekat att understödja Kongl. Maj:ts nu föreliggande förslag om pensionsbeloppens höjning.

Vidkommande åter sättet för bestämmande af statens bidrag till den förbättrade pensioneringen, får Utskottet till en början framhålla, hurusom, vid behandling af Kongl. Maj:ts till 1872 års riksdag gjorda framställning om statsbidrag till ifrågavarande pensionsinrättning, dåvarande Stats-Utskott ansåg ådagalagdt, att genom statsbidragets bestämmande till viss andel af skilnaden mellan statens jernvägstrafiks samtliga inkomster, å ena sidan, och utgifter för drift och underhåll, å den andra, skulle genom sporrandet af intresset för den egna fördelen hos den stora, öfver hela stambanenätet spridda personalen, på hvilken utgifternas storlek till stor del berodde, kunna beredas väsentliga besparingar i många slags utgifter och äfven motverkas hvarje

onödig tillökning i personalen. Utskottet, som delar denna uppfattning, finner jemväl deruti ett företräde vid tantième-systemets användning till fördel för trafiktjenstemännens pensionering, att dymedelst statens bidrag bestämmes oberoende af en del detaljbestämmelser i pensionsreglementet, hvilka ej inverka på pensionernas belopp eller åldersvilkoren för deras tillträddande och hvilkas ordnande derföre synes lämpligast böra ankomma på pensionsinrättningens delegare och Kongl. Maj:t. Deremot skulle det nu ifrågakända bidraget, beräknadt på det sätt, som Kongl. Maj:t föreslagit, eller till 30 procent af de för hvarje år utfallande pensioner, blifva direkt beroende af det sätt, hvarpå pensioneringen ordnas. Det vore derföre vid antagande af denna form för fyllnadsbidragets beräkning nödigt, att Riksdagen inginge i en detaljerad granskning af pensionsreglementets särskilda bestämmelser — en granskning, hvilken Utskottet ansett så mycket snarare böra undvikas, som berörda reglemente nu ej blifvit i dess helhet Riksdagen förelagdt.

Förutom det nu nämnda sättet för beräkning af statsbidraget har, på sätt ofvan blifvit antydt, pensionsinrättningens direktion i sådant hänseende framlagt förslag till fyra andra former, hvilka naturligen alla afse, att statsbidraget skulle utgå till samma värde, fastän olika fördeladt till olika tider; och frågan om formen är sålunda dervid icke en fråga om statsbidragets storlek, i dess helhet betraktadt, utan endast en fråga om det för staten bekvämaste och i öfrigt fördelaktigaste sättet för utbetalningen af samma bidrag. Såsom en bland dessa olika former finnes i den vid Kongl. Maj:ts proposition fogade jämförelsetabell i kolumnen 2 hela statsbidraget till pensionsinrättningen beräknadt till 2 procent af nettoinkomsten. Fyllnadsbidraget, som skulle tillsviðare utgå, komme alltså, derest denna form valdes, att utgöra $\frac{1}{2}$ procent af skilnaden mellan statens jernvägstrafiks samtliga inkomster och dess utgifter för drift och underhåll, och således beräknas efter enahanda grund som det förra bidraget. Efter denna form skulle fyllnadsbidraget under de första åren blifva större, än som enligt Kongl. Maj:ts förslag vore fallet, men deremot blifva jemnare fördeladt och endast växa i mån af trafikens utveckling; och, utom det att den ökade utgiften genom en sådan anordning blir mindre känbar, finner Utskottet äfven deruti ett företräde hos denna form, att den ej så mycket afser att på framtiden hvälfva de största utgifterna. Utskottet har alltså efter noggrant öfvervägande af de olika beräkningssätt, som i förevarande hänseende kunnat komma i fråga, ansett sig böra hos Riksdagen till antagande förorda den sistnämnda formen eller fyllnadsbidragets beräkning efter $\frac{1}{2}$ procent af nettoinkomsten.

Endast i ett fall har Utskottet ansett sig ega anledning till anmärkning emot hvad i den Kongl. propositionen anförts i afseende å tilltänkta ändringar i pensionsreglementet. På sätt ofvan inhemtas är nemligen i § 7

stadgadt, att pensionsbeloppet, i mån af den pensionsberättigades tjensteår bestämmes till viss angifven procent af den medelaflöning, som uppkommer, då medeltalet tages af de 5 sista årsafflöningarne. Denna § skulle enligt förslaget vara afsedd att ändras på det sätt, att pensionsbeloppet skulle komma att uträknas efter den årsafflöning, som uppkomme, då summan tages af de 12 sista månadsafflöningarne. För Utskottet vill det synas som skulle en sådan förändring lätteligen leda till oegentligheter vid pensionsbeloppens bestämmande och för styrelsen öka svårigheten att vid afskedandet af tjenstepersoner, som anses ej fullt motsvara tjenstens fordringar, frigöra sig från alla enskilda hänsyn. Utskottet har därför ansett Riksdagen böra uttala sig mot den ifrågasatta ändringen af denna §, likasom emot öfriga rubbningar i reglementet, hvilka skulle kunna leda dertill, att fyllnadsbidraget blefve behöfligt för längre tid än eljest erfordrades. Deremot torde det få ankomma på Kongl. Maj:t att efter förslag af pensionsinrättningens direktion vidtaga i pensionsreglementet de ändringar, som af fyllnadsbidragets beviljande kunna nödvändiggöras.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer Utskottet,

att Riksdagen må Kongl. Maj:ts förevarande framställning på det sätt bifalla, att, under förutsättning och villkor, att delegarne i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning sjelfve bidraga med höjda årsafgifter till pensionsfonden, på sätt direktionens för inrättningen ofvan omförmälda förslag innehåller, Riksdagen medgifver, att till höjning af pensionerna från nämnda fond, i enlighet med berörda förslags bestämmelser i afseende å åldersvillkor och pensionsbelopp, ett årligt fyllnadsbidrag må af trafikmedlen, utöfver redan beviljadt statsbidrag af $1\frac{1}{2}$ procent af skilnaden mellan bemälda trafiks samtliga inkomster, å ena sidan, och utgifter för drift och underhåll, å den andra, tills vidare årligen utgå med $\frac{1}{2}$ procent af nyss berörda skilnad; under förbehåll, att detta fyllnadsbidrag skall minskas eller alldeles upphöra, så snart framdeles skeende utredning gifver vid handen, att det redan beviljade och utgående statsbidraget till pensioneringens uppehållande är, jemte delegarnes förhöjda bidrag, tillräckligt att delvis eller fullständigt betäcka kostnaden äfven för den förbättring i pensioneringen, som nu beviljas; lärande i sammanhang härmed Riksdagen medgifva Kongl. Maj:t att, utan ändring af 7:de § i Pensionsreglementet eller andra så-

dana ändringar i samma reglemente, som skulle kunna på behofvet af förlängdt fyllnadsbidrag för pensioneringen inverka, i öfrigt i afseende å reglementets bestämmelser vidtaga de förändringar, som af medgifvandet af förbättrad pensionering och därför ökade bidrag nödvändiggöras.

Stockholm den 17 Mars 1882.

På Stats-Utskottets vägnar:

GUSTAF SPARRÉ.

Herrar *Emil Key* och *O. Evers* hafva, denne förre af sjukdom och den senare af en resa till hemorten, varit hindrade att hos Utskottet deltaga i behandlingen af förevarande ärende.
